

Fullasztó hőség

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 22; Jób 1:6-2:10; Ézsaiás 43:1-7;
Hóseás 2:1-12; 2Korinthus 11:23-29

„És az Úr akarta őt megrontani betegség által; hogyha önlelkét áldozatul adja, magot lát, és napjait meghosszabbítja, és az Úr akarata az ő keze által jó szerencsés lesz” (Ézs 53:10).

Mikor a híres keresztény író, C. S. Lewis felesége haldokolt, Lewis a következőt írta: „Nem fenyeget engem (úgy hiszem) annak a veszélye, hogy nem hinnék többé Istenben. A valódi veszély az, hogy rettenetes dolgokat kezdjek elhinni róla. Nem attól rettegek, hogy arra a következtetésre jutok: »Tehát nincs is Isten«, hanem arra, hogy »Isten valójában ilyen«” (*A Grief Observed*. New York, 1961, HarperCollins Publishers, Inc., 6-7. o.).

Amikor valóban fájdalmassá válik a helyzet, némelyek teljesen elfordulnak Istentől. Mások számára Lewishoz hasonlóan az jelent kísértést, hogy megváltoztassák a bennük kialakult képet és mindenféle rosszat gondoljanak Istenről. A kérdés az, hogy pontosan milyen forróvá válhat a helyzet? Mekkora hőséget kockáztat meg az Úr a népe esetében, hogy végül „*az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek*” (Róm 8:29)?

A hét dióhéjban: Vajon miért vállalja fel Isten annak kockázatát, hogy félreismerhetik, amikor azt akarja, hogy ismerjük meg és szeressük Őt? Mennyire hajlandó más képet láttatni magáról azért, hogy „*a Fia ábrázatához*” hasonlóvá formáljon bennünket?

ÁBRAHÁM A TŰZPRÓBÁBAN

Olvassuk el Mózes *első könyve* 22. fejezetét! Isten váratlanul, minden magyarázat nélkül egyszer csak arra szólítja Ábrahámot, hogy égő áldozatként mutassa be a fiát. El tudjuk képzelni, hogyan érezhette magát Ábrahám? Elképzelhetetlen gondolat, hogy a szent Isten azt kérné tőlünk: áldozzuk fel a saját gyerekünket! Még ha Ábrahám elfogadhatónak tartotta volna is ezt a felvetést, mi lenne az örökséggel? Fiú nélkül oda az ígélet.

Isten miért kérte ezt az áldozatot Ábrahámától? Mi volt ennek az értelme, ha Ő mindent tud?

Nem volt véletlenszerű sem Isten kérése, sem annak időzítése. Az volt a célja, hogy a lehető legmélyebb gyötrelmet váltsa ki belőle, mert „Isten akkorra tartogatta Ábrahám utolsó és legsúlyosabb próbáját, amikor az évek terhe már megviselte és aggodalom, küzdés nélküli nyugalomra vágyott” (Ellen G. White: *Patriárkák és proféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 115. o.). Vajon egy tébolyult Isten próbája lett volna ez? Egyáltalán nem! Ábrahámnak azért „kellott elviselnie a lelki gyötrelmet e félelmes próba sötét napjaiban, hogy saját tapasztalata által felfogjon valamit abból a hatalmas áldozatból, amelyet a végtelen Isten hoz az ember megváltásáért” (i. m. 120. o.).

Ez csupán egy próba volt. Isten egyáltalán nem akarta, hogy Ábrahám megölje a fiát. A történet rávilágít valami nagyon fontos dologra azzal kapcsolatban, ahogyan az Úr időnként munkálkodik. Kérhet tőlünk olyat, amit nem akar, hogy megtegyünk. Kérheti: menjünk oda, ahová egyáltalán nem akarja, hogy megérkezzünk. A lényeg, hogy számára nem a cél a fontos, hanem az, amit tanulunk, miközben átformál bennünket az út.

Jézus talán Ábrahám esetére gondolhatott, amikor a következőt mondta a zsidóknak: „Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült” (Jn 8:56). Ábrahám kimaradhatott volna ennek a megismeréséből, Sátán szavának tulajdonítva elhessegethette volna a gondolatot. A megmaradásának és az egész folyamatból való tanulásának viszont az volt a kulcsa, hogy ismerte az Úr hangját.

Honnan ismerjük Isten hangját? Honnan tudjuk, hogy Ő szól hozzánk? Milyen úton-módon közli velünk az akaratát?

ÖNFEJÚ IZRAEL

Hóseás története komoly tanulságokat rejt. Egészen elképesztő volt a próféta helyzete. Gómer, a felesége elment otthonról, majd gyerekei születtek más férfiaktól. Isten arra szólítja fel Hóseást, hogy bár Gómer hűtlen lett hozzá, vegye vissza a feleségét és teljes mértékben mutassa ki iránta a szeretetét. Ez a történet Isten és Izrael esetét példázta. Az izraeliták elhagyták az Urat, más istenekkel csalták meg. Isten viszont továbbra is szerette őket és ki akarta fejezni irántuk a szeretetét. Vessünk csak egy pillantást az Úr módszereire!

Olvassuk el Hós 2:1-12 szakaszát! Mit mond Isten, mivel fogja visszavonani magához a népet? Milyen lehet ezeket megtapasztalni?

Hós 2:2-3 _____

Hós 2:5-7 _____

Hós 2:8-9 _____

Hós 2:10 _____

Ez a történet két fontos kérdést vet fel azt illetően, hogy mit tapasztalunk Istennel, amikor megtérésre vezet bennünket. Az első veszély, hogy nem vesszük észre a háttérben való fáradozását. Amikor Izrael nehéz és fájdalmas tapasztalatokon ment át, nem lehetett könnyű nekik felismerni, hogy az Úr a megváltásukon munkálkodik. Vajon Isten vezet bennünket, amikor szúrós tövisek zárják el az utunkat, vagy annyira be vagyunk kerítve, hogy nem is látjuk, merre tartunk (Hós 2:6)? Megeshet, hogy Atyánk van az események középpontjában, amikor minden eltűnik, ami létszükségletünk volna, vagy amikor megszégyenülünk (Hós 2:9-10)? Az igazság az, hogy bármit is érzünk, az Úr állandóan a megtérésünkön fáradozik, mert annyira szeret bennünket. Másodszor pedig megvan annak a kockázata is, hogy félreértjük Istent, amikor a munkáját végzi. Talán felismerjük, hogy tesz valamit, de az esetleg nem tesz nekünk. Könnyű azzal vádolni, hogy kegyetlen, nem lép közbe és nem viseli a gondunkat, amikor fájdalmat érzünk és szégyelljük magunkat. Ám Isten mindig igyekszik megújítani bennünket szeretetének szövetségén keresztül.

Olvassuk el Hós 2:14-23 részét! Mit fed fel ez a szakasz Istentről? Kérjük a Szentlelket, hogy mutassa meg nekünk, ha elfutottunk volna tőle az életünk valamelyik területén! Minek várnánk meg a tűzpróbát, ha már meggyőződünk róla, hogy éppen azt tettük? Mi gátolja, hogy már most átadjunk mindent az Úrnak?

TÚLÉLNI ISTEN DICSŐÍTÉSÉVEL

Olvassuk el Jób 1:6–2:10 szakaszát! Mi váltotta ki Jób szenvedését?

Itt van valami megdöbbentő. Az angyalok Istenhez érkeznek és Sátán is velük tart. Isten megkérdezi tőle, hogy merre járt, ő pedig így felel: „Körülkörültem és át meg át jártam a földet” (Jób 1:7). Majd az Úr a következő kérdést teszi fel: „Észrevetted-e az én szolgálómat, Jóbót” (Jób 1:8)? Magának a kérdésnek nincs nagy jelentősége, inkább annak van, hogy ki teszi fel. Nem az ördög mutat rá Jóbra, mint akit meg kellene vizsgálni, hanem Isten. Ő hívja fel Sátán figyelmét rá, mivel pontosan tudja, mi fog következni. Mindeközben lent a földön a férfinek fogalma sincs arról, hogy nemsokára milyen forró lesz a kemencéje. Egyértelmű, hogy nem az Úr, hanem az ördög okozta Jób szenvedését. Ugyanakkor nyilvánvalóan Isten adott engedélyt Sátánnak arra, hogy elvegye Jób vagyonát, a gyerekeit és a testi épségét is. Mennyiben számít, hogy Isten vagy Sátán okozta Jób szenvedését, ha az Úr adott erre engedélyt? Hogyan lehet igaz és szent, amikor kifejezetten engedélyt adott az ördögnek arra, hogy ilyen fájdalmat okozzon Jóbnak? Ez különleges eset lenne, vagy ugyanígy bánik velünk is ma?

Hogyan reagál Jób a megpróbáltatásokra Jób 1:20-21 verseiben?

Kétféle módon lehetséges az ilyen szenvedést fogadni. Megkeseredhetünk és haragra gerjedhetünk, vagy pedig még szorosabban kapaszkodhatunk Istenbe. Jób úgy kezeli ezt a katasztrófát, hogy az Úrral marad és Őt dicsőíti.

Jób 1:20-21 verseiben a dicsőítés oldalát pillanthatjuk meg, ami segíthet a gyötrelmek között. Először is Jób elfogadja tehetetlenségét és kijelenti, hogy semmire nem támaszthat jogot: „Mezítelen jöttem ki az én anyámnak méhéből, és mezítelen térek oda, vissza” (Jób 1:21). Másodszor elismeri, hogy még mindig Istené az irányítás: „Az Úr adta, az Úr vette el” (Jób 1:21). Harmadszor pedig Jób befejezésül megerősíti az Isten igazságosságába vetett hitét. „Áldott legyen az Úrnak neve” (Jób 1:21)!

Megpróbáltatáson megyünk épp keresztül? Kövessük a Jóbnál látott lépéseket! Hogyan segíthetnek ezek nekünk?

REMÉNYSÉGGEL TÚLÉLNI

„...rendkívüli mértékben, sőt erölkön felül megterhelgettünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk. Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem Istenben, aki feltámasztja a halottakat” (2Kor 1:8-9, RÚF).

Pál az Úr választott apostolaként többet szenvedett, mint a legtöbben, mégsem tört össze, sőt egyre erősebben dicsőítette Istent. Olvassuk el, hogy milyen nehézségeket sorolt fel 2Kor 11:23-29 szakaszában, majd pedig olvassuk el 1:3-11 verseit is!

Pál kijelenti 2Kor 1:4 versében: *azért tapasztaljuk Isten könyörületét és vigasztalását, „hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket” (RÚF).* Mennyiben jelenthet a szenvedés elhívást a szolgálatra? Hogyan lehetnének még inkább a tudatában ennek a lehetőségnek?

Isten rajtunk keresztül akar szolgálni a szenvedőknek. Ez azt jelenti, hogy előbb nekünk is át kell élnünk bizonyos fájdalmakat. Ezután nem elméletek alapján tudunk majd bátorítani, hanem úgy, hogy már tapasztaltuk az Úr együttérzését és vigasztalását. Ezt az elvet tanulhatjuk meg Jézus életéből is (lásd Zsid 4:15).

Pál nem azért írja le részletesen a nehézségeit, hogy sajnáljuk őt. Azért számol be minderről, hogy tudjuk, az Atya akkor is képes közbelépni, együttérzést és vigasztalást nyújtva, amikor a legmélyebbre kerültünk. Még ha életveszélyben lennénk is, sőt ha meg is kell halnunk, ne féljünk, mert Isten arra tanít, hogy egészen bizzuk rá magunkat! Bizhatunk benne, mert Ő *„feltámasztja a halottakat” (2Kor 1:9).* Amint az apostol az evangélium hirdetésére tekint előre, tudja, hogy Isten a jövőben majd megmenti. Az a három szempont segít neki szilárdan megállni, amit 2Kor 1:10-11 verseiben említ. Először is Isten már bizonyított: *„ilyen nagy halálból megszabadított és szabadít minket” (2Kor 1:10).* Másodszor Pál eltökélten összpontosít az Úr személyére: *„akiben reménykedünk, hogy ezután is meg fog szabadítani” (2Kor 1:10).* A harmadik pedig a hívők folyamatos közbenjárása: *„segítsé-
günkre vagytok az értünk mondott könyörgéssel” (2Kor 1:11, RÚF).*

Mit tanulhatunk meg Páltól, ami segíthet, hogy a küzdelmeink során ne essünk önsajnálta?

PERZSELŐ HŐSÉG

Ebben a negyedévben eddig a tűzpróba több olyan példáját vizsgáltuk meg, amelyeket Isten arra használ fel, hogy megtisztítson és Krisztushoz hasonlóvá tegyen bennünket. Ugyanakkor egyesek e példák láttán arra a következtetésre juthatnak, hogy az Úr követelődző hajcsár. Talán vannak, akik ezt mondják: „Tudjuk, hogy az Úr jót akar nekünk, ezek a példák azonban nem annyira a gondoskodásról és szeretetről árulkodnak, sokkal inkább zsarnoknak tűntetik fel. Határozott szándéka, hogy komoly nehézséget okozzon nekünk, és semmit sem tehetünk ellene.”

Igaz, hogy amíg a bűnös földön élünk, csak kevés történésnek értjük az okát. A mennyben sokkal többet értünk majd meg (1Kor 4:5; 13:12). Most azonban együtt kell élnünk azzal a feszültséggel, hogy hisszük: Isten jelen van és gondoskodik rólunk, még akkor is, ha nem esik minden túl jól. Ézsaiás igazán jól bemutatja ezt a feszültséget.

Olvassuk el Ézs 43:1-7 szakaszát! Isten a 2. versben azt mondja, hogy a népe tűzön és vízen megy majd át. Ezek szélsőséges veszélyek jelképei, de talán a Vörös-tengeren és a Jordánon való átkelésre is utalnak, amelyek ugyan félelmetes idők voltak, viszont új élet felé vezették a népet. Talán arra számítanánk, hogy az Úr kijelenti: megvédi övéit a nehézségektől, könnyebb út felé tereli őket. Ám a 23. zsoltár Pásztorához hasonlóan inkább azt mondja, hogy nem kell megrémülniük, amikor beköszöntenek a nehézségek, mert Ő velük van.

Tekintsünk vissza Ézs 43:1-7 részére! Írjuk le, Isten hogyan ígér vigaszt népének a tűz és a víz idejére! Milyen gondolati képet fest ez Istenről? Melyik ígéretekét kérhetjük magunkra nézve?

Három módon foglalhatjuk össze azt, amit megtanultunk eddig Isten olvasztótégelyeiről. Először is, Isten fullasztó hősege nem minket, hanem a bűnt pusztítja el. Másodszor nem az a célja, hogy elkeserítsen, inkább a megtisztításunkat szolgálja, hogy olyanok lehessünk, amilyenek eredetileg teremtett bennünket. Végül pedig Isten minden helyzetben állandóan és gyengéden gondoskodik rólunk – sosem hagy bennünket egyedül, bármi történjék velünk.

Mit tanítanak a következő versek Isten tetteiről és jelleméről? Zsolt 103:13-14; Mt 28:20; 1Kor 10:13; 1Pt 1:7 Hogyan tapasztaltuk már az életünkben ezeknek a valóságát?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A hit próbája” c. fejezet, 113-121. o. „Isten mindig a szenvedések kohójában próbálta meg népét. A kohó tüzeiben válik le a salak a keresztény jellem valódi aranyáról. Jézus figyeli a próbát. Ő tudja, mi kell ahhoz, hogy az értékes fém megtisztuljon és visszatükrözze szeretetének fényét. Isten kemény, vizsgálta próbákkal neveli szolgálait. Egyesekben olyan képességeket lát, amelyeket fel tudna használni műve előbbrevitelére. És a gondviselő Isten ezeket az embereket megpróbálja... Megmutatja nekik gyengeségeiket és megtanítja őket arra, hogy Őrá támaszkodjanak... Isten így éri el célját. Neveli, tanítja, fegyelmezi őket, hogy alkalmassak legyenek annak a nagyszerű célnak a betöltésére, amiért képességeiket kapták” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 97. o.). „Ha gondviselésében Isten arra hív bennünket, hogy próbákat viseljünk el, akkor fogadjuk el a keresztet és igyuk ki a keserű poharat! Emlékezzünk arra is, hogy az Atya keze tartja azt az ajkunkhoz! Bízunk benne a sötétségben, ahogy a világosságban is! Vajon nem tudnánk elhinni, hogy mindent megad nekünk, ami a javunkat szolgálja?... Még a megpróbáltatás éjszakáján is hogyan tarthatnánk vissza magunkat attól, hogy hálával, dicsőítéssel emeljük fel a szívünket és a hangunkat, amikor felidézzük magunkban a Golgotán kifejezett szeretetét” (Ellen G. White: *5Testimonies*. 316. o.)?

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Kérjünk meg valakit, hogy meséljen az osztályban a saját hitpróbájáról, ami nehéz volt, még ha nem is egészen egyezett Ábraháméval! Mit tanulhatunk az ő esetéből, úgy a sikereiből, mint a kudarcaiból?
- 2) Olvassuk el a kereszt előtti utolsó huszonnégy óra történetét! Milyen szélsőséges helyzetekkel nézett Krisztus szembe? Hogyan viselte el ezeket? Milyen elveket ismerünk fel a példájából, amelyeket alkalmazhatunk a saját életünkben, ha tűzpróbában vagyunk?
- 3) Beszéljük meg azt a héten érintett gondolatot, hogy a saját szenvedésünk révén képesek lehetünk segíteni majd másoknak, akik szenvednek! Milyen problémákat fedezhetünk fel ebben a gondolatban, bármennyire is igaz?
- 4) Ellen G. White a következőt írta a fentiekben: „Bízunk benne a sötétségben, ahogy a világosságban is!” Ezt könnyebb mondani, mint megtenni. Hogyan segíthetünk egymásnak, hogy hitünket erősítve ezt meg tudjuk tenni? Miért annyira fontos bízni Istenben, amikor rosszul megy a sorunk?

LUKÁTSI VILMA: EGYMÁSUTÁN

A Rendhez az is hozzátartozik,
hogy mindenkinek énekelni kell
életében egyszer, minden zsolnárt...
(Némán a láb is lassan menetel.)
A grádicsokat járták így hajdan,
énekelve.

Ma hogy zeng a dal?
Kor-diktálta új ritmust keresve
hadd énekeljen a sok fiatal!
Ős-igazság új felfedezői
lépnek az énekesek sorába
egymásután, ahogy a Rend hozza,
s kívánja az élet virrasztása,
emberöltők grádicsait járva.

Lankadt kezek, megroggyanó térdek
erőre kapnak, lendülnek tovább,
míg az ének diadalmas hangja
az égre épít zengő kupolát...